

Katarina Nzobandora

Zapoj mi

Družina 2008

Katarina Nzobandora

ZAPOJ MI

Roman

© Družina

Prva izdaja

Lektorirala: Marija Bratina

Opremil: Tone Seifert

Izdala: Družina d. o. o.

Odgovarja: dr. Janez Gril

Prelom: Družina d. o. o.

Tiskano v Sloveniji

Naklada: 2000 izvodov

Informacije o knjigah založbe Družina dobite na spletni strani

www.druzina.si

Fotografije na naslovnici: Janez Terlep

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-311.2

NZOBANDORA, Katarina
Zapoj mi : [roman] / Katarina Nzobandora. - 1. izd. - Ljubljana
: Družina, 2008

ISBN 978-961-222-733-3

240846592

Prvo poglavje

Sedela je na široki terasi na zahodni strani razkošne dvonadstropne hiše. Nad teraso se je razprostiral dolg balkon, ki je v deževnih dneh dajal streho. Hiša je bila bele barve in pročelje so krasili številni stebri in stebrički.

Opazovala je jesensko listje, ki se je v vetru podilo po prostranem travniku ob hiši, in premišljevala o tem, kako se stvari v življenju obrnejo. Včasih je bila to *njuna* hiša, ne *njena* ... Kako se je lahko tako zgodilo? Kje je zgrešila? Opomnila se je, da ne sme razmišljati o tem, saj bo postala žalostna, skoraj depresivna. A misli so same ubirale svojo pot. Kadar je tako sedela na terasi, v starem lesenem gugalniku s svojim najljubšim čajem v roki in opazovala sončni zahod, so jo obhajale temne misli. *Ne, ne smem si dovoliti, da me spet odnese, si je prigovarjala. Zaradi otrok moram biti močna.*

Zbrala je moči, vstala in se odpravila proti kuhinji. Bila je topla jesen in njene bose noge so neslišno drsele po ploščicah. Ozrla se je po prostorni kuhinji in se spomnila, kako skrbno sta izbirala opremo: barvo ploščic in elementov, velikost in obliko hladilnika, manjšo mizo za dva z udobnima stoloma za kuhinjo in večjo mizo za jedilnico. Vse je bilo narajeno po meri in iz najkvalitetnejših materialov. Z manj Klemen nikoli ni bil zadovoljen. Bil je perfekcionista in na to je bil ponosen.

Vsega tega nama ne bi pridobil, če ne bi bil tako natančen in zahteven.

Grenko je pomislila, da vse to razkošje nič več ne pripomore k temu, da bi bila srečna. Mračne misli je poskušala odgnati s tem, da je začela pospravljati posodo iz korita. A slab občutek ni minil. Čutila je, kako jo pretekla leta težijo, kako jo težijo številne nerešene uganke in vse neizrečene besede. Čustvena bolečina je bila tako velika, da jo je občutila po vsem telesu. Pri svojih sedemintridesetih je bila utrujena, utrujena od življenja. Počutila se je neizmerno staro. Predstavljala si je, da bi lahko legla na posteljo, zaspala in se nikoli več zbudila.

Medtem ko je pospravljala, se ji je pridružila najstarejša hčerka. Ana kljub trudu ni mogla prikriti razpoloženja. Na obrazu sta se ji risali žalost in bolečina. In Lara je to opazila.

»Mami, ne bo se vrnil. A mi smo tukaj. In imamo te radi. Ne pozabi na to,« je še dodala.

»Vem, Lara, vem. Tudi jaz vas imam rada. Včasih si ne morem pomagati.«

Pobožala je hčerko po laseh in se ji žalostno nasmehnila.

»V veliko oporo si mi bila in si mi še. Vse to, kar se je zgodilo v zadnjem letu, je bilo preveliko breme zate. Ni bilo prav, da si morala to doživljati. Boljše življenje si zaslužiš.«

Spet se je lotila posode, da bi skrila solze, ki so se ji kot pekoča bolečina začele nabirati v očeh. Lara je odprla usta, da bi izrekla kakšne tolažilne besede, a usta je imela suha in nič uporabnega ji ni prišlo na pamet. Ni vedela, kako naj potolaži svojo mamo. Povesila je pogled in nekaj trenutkov nemočno stala sredi kuhinje. Roke je sklenila pred obrazom in na tihem upala, da bo obdobje neprestanega obžalovanja in neuresničenih želja kmalu minilo. Vedela je, da je bilo preteklo leto za mamo tisto, kar bi lahko imenovala pekel. Iskreno ji je odgovorila:

»Tudi ti, mami. Tudi ti si zaslužiš boljše življenje od tega. Želim si, da bi ti lahko kako pomagala.«

Ostra bolečina je presunila že tako razboleno Anino srce. Želela ji je odgovoriti: *Otrok, ni tvoja krivda, ni tvoje breme*. A ni zmogla. Prikimala je, jo pogladila po laseh in objela. V toplini hčerinoga objema ni zmogla prikriti bolečine. Solze so privrele na dan in iz nje se je izvil pridušen jok. Bolečina v njej je vrela in vprašanja so ji kot kladivo razbijala po glavi: *Zakaj se je moralo to zgoditi ravno moji družini? Zakaj ravno meni?*

Drugo poglavje

Dve leti prej

»Naslednji teden imava obletnico. Pripravil sem ti presenečenje,« je ves žareč povedal Klemen.

»Aha, super ...« mu je zmedeno odgovorila Ana, medtem ko je oblačila najmlajšega sina Petra.

»Me poslušáš?« je prizadeto vprašal Klemen.

Žar v očeh je izginil. Obraz se mu je povetil in trmasto je ponovil:

»Pripravljam ti presenečenje. Vzela si bova ves večer zase.«

»Ves večer? In kam bova dala otroke?« je osuplo odgovorila Ana in porinila Petra na zasneženo ulico. Hitro je stopila za njim in ga prijela za roko. Klemena je njeno vprašanje udarilo kot močna zaušnica. Ana ni opazila spremembe na njegovem obrazu.

»Zdaj nimam časa govoriti o tem, Klemen, sicer bo Peter zamudil v glasbeno šolo.«

Trdno je prijela sina, se poskušala prijazno nasmejati možu in mu zaklicala, medtem ko je hitela po ulici:

»Se bova pogovorila, ko se vrnem.«

* * *

Ana je hodila hitro in Petra skoraj vlekla za seboj. Sploh se ni zavedala, kako težko jo dohaja, dokler se deček ni uprl.

»Mami, mami! Ne morem tako hitro!«

Ana se je ustavila, pogledala v sinov zaripli obraz in se zavedla, da tudi sama komaj lovi sapo. Prikimala je in rekla:

»Oprosti. Ne vem, kaj me je prijelo.«

Umirila je korak in nadaljevala sta pot. Globoko je dihala in opazovala, kako se ji topli zrak kot bel oblak vali iz ust. Bilo je mrzlo; termometer je že pred eno uro kazal -1. Od takrat se je še bolj ohladilo in vlažni zrak je rezal do kosti. Še tesneje se je zavila v plašč in pogledala Petra, ali je dovolj zavil. Sin se je očitno dobro počutil, mraz ga ni motil. Smehljal se

je mimoidočim in mnogi so se mu nasmehnil nazaj. Ana ga je pobožala po glavi:

»Te kaj zebe?«

Začudeno jo je pogledal in ji odvrnil:

»Ne.«

Nikoli ni občutil mraza, vse preveč je imel rad sneg. Ure in ure se je igral na vrtu za hišo. Ana ga je morala na silo zvleči na toplo, da se ni prehladil. Bil je ves premražen, a vedno ji je vztrajno zatrjeval, da ga še ne zebe.

Ko sta prispela v glasbeno šolo, si kljub topli učilnici ni takoj slekla plašča. Bila je preveč shlajena in več minut je potrebovala, da je začutila, kako toplota prodira vanjo.

* * *

Klemen se je vrnil v hišo in obstal na hodniku. V obraz je bil bel, roke so mu prosto padale ob telesu. Široke rame je imel povešene in zaradi te drže ni kazal vseh svojih sto petinosemdeset centimetrov. Zmajal je z glavo. Razočarano se je spraševal, zakaj se sploh trudi. Za koga? Zadnje čase si sploh nista vzela časa zase. Nikoli nista šla skupaj ven, ne na večerjo, ne na sprehod. Nikoli nista preživela skupnega večera v dnevni sobi, kjer bi sproščeno klepetala in se smejala, kot sta počela včasih. Vse, kar sta delala zadnje čase, je bilo to, da sta razvažala otroke naokrog, kot da bi hodila od Poncija do Pilata.

»Ves večer?« je vprašala.

In ta njen izraz na obrazu! Je to njej preveč? Ali sta se tako odtujila, da ne ve, kaj naj z njim počne ves večer? Zamišljen je odšel v dnevno sobo. Sedel je na kavč, položil noge na klubsko mizico in prižgal televizor. Gledal je poročila, a jih ni slišal. Premleval je njene besede in poskušal ugotoviti, kdaj se je začel ta razkol med njima. Po Lari? Misli so mu odplule; zagledal jo je, vso nasmejjano, sijočo, prekipevajočo od življenja. V naročju je imela malo Laro in govorila je o vsem mogočem. Bila je prelepa! Imela je dolge rjave lase, zagorelo polt in nagajive oči. Delo, ki ga je imela z Laro, je ni utrujalo. Z veseljem jo je vzgajala in spremljala vsak njen korak. Smejala se je njenim domislicam in žlobudranju. Spomnil se je, kako sta ob večerih pospravljala posodo, ki se je nabrala čez dan. Sklanjala se je nad korito in pomivala, on pa je stopil za njo, jo prijel okrog pasu in stisnil k sebi. *Kdaj sem to zadnjič naredil?* ga je prešinilo. Ni se spomnil. Od tega je moralo biti že več let. Včasih je v njem plamtela